

Mødet genoptaget kl. 12.

Formanden: Medlem af folketinget Hagen Hagensen har meddelt mig, at han ønsker til finansministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren fremsætte forslag om ændring af lov om særlig indkomstskat, således at en skatteyder, der på grund af alder afstår sin virksomhed, fritages for beskatning af vederlag for goodwill, og i hvert fald i det omfang, at retten til folkepension ikke berøres heraf, selv om skatteyderen vælger at lade den såkaldte særlige indkomst indgå i sin almindelige indkomst over en 3 års periode.“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid.

Forhandlingen om den under punkt 1 på dagsordenen opførte sag genoptoges.

Finn Poulsen: Der blev jo i formiddagens debat brugt ordet ansvar og talt en del om ansvaret, særlig for sammenbruddet af forligsforhandlingerne. Må jeg have lov at sige herom, at disse forligsforhandlinger faldt i to etaper: før jul og efter jul, og de må naturligvis ses som en enhed. Det er rigtigt, at der ikke opnåedes enighed før jul, og det er også rigtigt, at man ikke opnåede det, fordi oppositionen ikke skønnede, at man kunne få sådanne indrømmelser, at man kunne tage ansvaret for lovforslaget og for det, som var kædet hertil: byggestoppets såkaldte afvikling.

Men der skete jo også noget efter jul. Må jeg minde om, at den højtærede statsminister i tiden umiddelbart efter, at første fase i forligsforhandlingerne var brudt sammen, gav en udtalelse, som er citeret i bladet Løn og Virke for den 30. januar 1964 — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Boligproblemet er for alvorligt til at blive brugt som kasterbold i den politiske kamp. Hensynet til de samfundsmæssige interesser, der er knyttet til øget byggeri, må tale for, at der gennem saglige forhandlinger findes nye veje, som med en socialt betonet overgangs-

ordning skaber grundlag for byggerestriktionernes endelige afvikling.“

Det er den 14. december, umiddelbart efter at vi ikke kunne komme igennem med de første forhandlinger, den højtærede statsminister siger, at der må findes nye veje. Det er derfor ganske naturligt, at vi, da forhandlingerne optages igen i januar måned, venter, at der kommer et nyt udspil fra regeringspartierne side; men det udeblev. Dette viste sig jo, efter at vi havde givet udtryk for, at vi godt ville forhandle videre, og at der var et forhandlingsgrundlag bl. a. i det, som så stærkt var fremhævet af realkreditfondene, i deres henvendelse til udvalget, hvori de siger — også her beder jeg om tilladelse til at citere —:

„Fondene er af den opfattelse, at den meget ønskelige hurtige og fuldstændige afvikling af den nuværende regulering af byggevirksomheden næppe kan gennemføres uden en midlertidig stramning af finansieringsvilkårene for boligbyggeriet.“

På dette stærkt saglige grundlag ville regeringen ikke forhandle, da forligsforhandlingerne blev optaget i januar. Hvad mener så den højtærede statsminister med at sige offentligt, at der må findes nye veje? Man stod, hvor man havde stillet sig i december. Når vi skal tale om placering af ansvaret for forligsforhandlingernes afbrydelse, må vi derfor sige, at dette ansvar er regeringens.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger i øvrigt om den rent principielle side af spørgsmålet om, hvad man kan tillade sig at diskutere, når man lægger op til interne udvalgsforhandlinger og indleder disse med at sige til alle de deltagende: det er ganske uforbindende; nu taler vi frit fra leveren, nu spekulerer vi ikke på andet end at søge at løse de vanskeligheder, der er.

Jeg kan forstå, at det ærede medlem fru Else-Merete Ross bakker den opfattelse op, som det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen har gjort sig til talsmand for. Der er altså ikke her nogen hæmninger med hensyn til, hvad man skal sige. Det er muligt, at jeg for mit vedkommende under disse forhandlinger har givet noget stærkere udtryk for, hvad jeg mente jeg kunne gennemføre. Det er muligt, at jeg dér har været lidt naiv. Med den indstilling, jeg